

Boris Vantalov (Konstriktor)

Suomentanut Tomi Huttunen

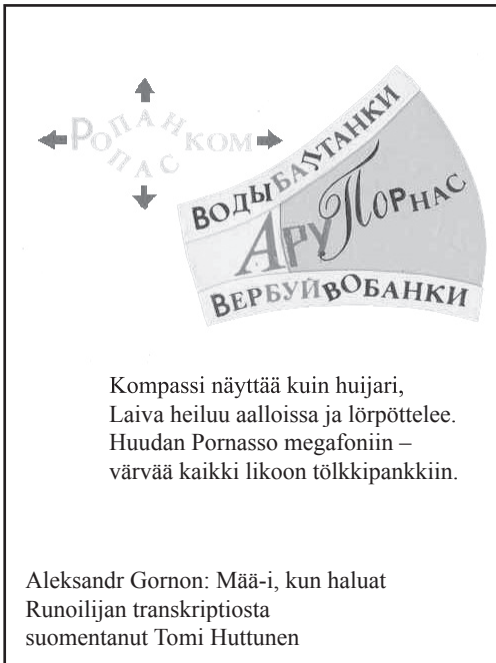
Kirjeitä pojalle

*Kaikkialla kuolon salat.
Mädän maan siittämät.
Olet kuiskaus kuolevan.
Lapsi hakkaa... yy-kaa-koo.*

Esipuhe

Silmät kiinni kuuntelen jotakuta,
se mutisee kosteita sanojaan.
Ne kohoavat suon pohjalta
kuplina pääni pintaan.

Muukalaiskuvien ketju hiipii,
niiden yhteys vaientaa aivot,
ja sanat katoavat kuin lintu
iltataivaalle... Hiljaisuus. Hautausmaa.

Luoja tykkää haudoistaan.
Täällä noituu hiljaisuus.
Oi maamme, rakkainmaa,
lempimaamme ihanuus.

Valtakunta Mnemosiinin
sikin sokin ajan taa.
Hautain yllä trampoliinit...
Heippa sitten, saatana!

Savipennut, laulakaatte
”Tuopit pohjaan!” tomun hymnit
Kuopat, huiput ikuisuuden!
Luojan viinitynnyrit!!

Älä itke, poikani, isäsi haudalla,
ei hän isää koskaan ollutkaan.
Me olemme höyrypölyn pilviä.
Hölynpölyä.

Mutta näissä huolettomissa revontulissa,
olemisen tyhjiässä hymyissä
luistelevat ikuisten muotojen fragmentit...
Anna anteeksi.

Mikä olisi itseä hilpeämpää?
Puolisokeaa, tuskin elävää...
Lapsellinen kielto ”ei saa”
kuulostaa taas ankaralta.

Ei enää äiti, vaan kuolema
heiluttaa julmaa luista sormean.
Kohtalon hävytön ruoska viuhuu.
Marionetti tanssii!

Järki vapauttaa päivien langat.
Sielu on kuulaampi, kevyempi, ohuempi.
Ovien kapeiden saumojen läpi
saapuu pimeys – yhä suurempi.

Hiekanjyvä esihistoriaan
vie hiipuvan egon jäänteet.
Harmi, kokonaan en kuole!
Miksi kuolleet kaipaavat sinua, taivas?

Tiedät, haluan kuolla.
Nenälleni nurmikkoon,
kuulla hajottajavasket
ja herätä oikeasti eloon.

Kavutkoot nuo kuoriaiset
seonneisiin aivoihini.
Madot punalippuiset
tanssivat nyt lammellani.

Ruoho kasvaa huoletonna
läpi silmäkuoppien.
Ruumis hajoaa kuin halva,
sama homma ikuinen.

Aikakärki kiertää
kohtalon levyä taipumatta.
Polkua tuntematon matkamies
taas eksyy eksistenssiin.

Joskus jossain lopussa,
Joskus jossain alussa
muistan nuo oudot kasvat,
olen nähnyt ne peilissä.

Muistamme houkuttelevan lihan,
jonka kanssa niin monet vuodet olimme läheiset...
Millaisilla unilla Herra meitä hellikään,
jotta me uisimme ajan läpi!

Pyhän Vremjan teeveeuni.
Jäykkä öinen eetteri
repi karkeaa päätäni,
nyyhkytti ja itse lensi ...

Älä usko, älä pyydä, älä pelkää.
Lennä kirkkaaseen tuleen.
Sillä lailla perhoseet on tehty,
ei siitä mihinkään päase.

Ei elossa, ei kuollut.
Loppuu maa alta jalkojen.
Edessä, Gogolin mukaan,
on vain yksinäinen tie.

Ja sinä ryömit valoon
kirva kaunis klassinen.
Aurinkojänis,
vie Luojan luo, vie!

Tee työtä, toista itseäsi,
kuin salaiseen rukoukseen.
Tomupesäsi ilotta ja surutta
vie tantereen läpi.

Pyöriköön tajunnan parvi
tuntemattoman Jumalan unessa.
Käymme kaiken läpi, tulemme kotiin
ja heitämme kengät kynnykselle.
Anteeksi-hyvästi tieni mun!

Kynnyksen takana kärsimyksen loukut,
meidät nielee tyhjiys.
Takana tajunnan labyrintit.
Ympäriällä ei hittojakaan.

Vain taivas, väritön taivas
ja vapauden tiukka viina,
ei mitään sankaria kaivata.
Laskekaa esirippu, rooli on ohi!

Jälkisanat

Miten hyvä, ettei päivää ole!
Miten hyvä, ettei Petroviakaan!
Miten hyvä, ettei minua ole
Eikä yötäkään...

Yksi muodoton sana.

Gutenbergin muistajaiset

Näiden kirjainten puutarha jäähtyvää,
köysi silkkivinjettiin.
Sinä halusit kuolla päin mäntyä,
halusit kuolla rivien väliin.

Halusin kuolla... Myönnän sen.
Halusin kuolla, voinut en.
Näiden kirjainten puutarha jäähtyvää,
köysi silkkivinjettiin.

Merkitykset raahautuvat pitkin reunoja.
Se on nimen kuolemansairaus.
Antakaa naamio heti...
– En anna!
Teeskentelijä, et oppinut roolia!
Tuhlasit unen voiman,
unohdit kirousten terälehdet
ja siksi menet sekaisin
mustan kirjan ikävän autiomaassa.

Sinä hylkäsit vankilapuutarhan
ja lähdit kotoa liian kauas
katsomaan, miten auringonlasku
nielee lumiöiden maitoa.

Puhtaalla pellolla loistaa polku
pilvet hopeautuvaa,
ruoholla värisee kastehelmi:
absoluuttisen hengen kalusto.

Olen väsynyt toistamaan sanoja,
niin tyhjä on niiden merkitys.
Ilmapallo, pääni,
lentää vastakkaiseen suuntaan.

Sinne, missä on alkuperäinen Jumala,
en ole virkkanut sanaakaan,
missä ei kuulu elämän henkäys,
missä ei ole uutta, ei vanhaa,

missä maailma on selvästi yksi,
missä ei ole kyyhkystä, ei roistoja,
missä vesien yllä on henki yksin
eikä Raamattuakaan kaivata.

Kehtolaulu

Täytyy jäädä, jäädä meidän,
täytyy jäädä pimeään,
antautua viime uneen
viime uneen päällä maan.

Taivaalle nousee valokappeli.
Valokappeli pimeään.
Täytyy jäädä, jäädä meidän,
viime uneen päällä maan.

Sieraimessa itä,
riisuit kumissilla,
kiehui hyökyaalto
Golgatalla.

Aleksandr Gornon: Mää-i, kun haluat
Runoilijan transkriptiosta
suomentanut Tomi Huttunen

Gutenbergin muistajaiset

Kirja ui pois... Vain sivut
hiljaa höpisevät veden peilissä.
Valkean kirkkaat linnut,
mustien kirjainten litteät otsat.

Kirja ui pois... Pimennysshetki.
Pimeys syleilee länttä ja itää.
Runoarkkia houkuttelee
hillitön maailman virta.

*Nappaan sielun nelinkontin,
paljastan läpikuultavan kurkun
jo musteni silmissä,
h y p p ä ä n ...*

Minä uin yli kultaisen meren,
ohi valkoisten valaiden ketjun.
Ei sinulle pikkuista saunaa,
ei tunkkaista sairaalaa.

Vesi virtaa loputtomiin,
tuuli-sana jylisee ylitse.

Infernaaliset vapauden tanssit
eikä tajunta turhia mutise.